

РЕШЕНИЕ

№ 2978

гр. София, 07.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 15.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10634** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Д. А. Д., ЕГН: [ЕГН] от [населено място],[жк], [улица], срещу Уведомително писмо с изх. № 02-220-6500/1998 от 18.01.2023г. на заместник – изпълнителния директор на ДФ “Земеделие“.

В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, поради липса на изложени фактически и правни съображения. Оспореният акт, според жалбоподателя, е и материално незаконосъобразен. В това отношение посочва, че от писмо от 16.05.2022г. на БАБХ се установявало, че земеделският производител е подал в 6 – месечния срок по § 7 от ЗР на ЗИД на Закона за ветеринарномедицинската дейност (Обн. - ДВ, бр. 71 от 2020 г.) заявление за регистрация на животновъдния обект по чл. 137, ал. 1 и издаване на удостоверение. Иска се отмяна на уведомителното писмо.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Й., който поддържа жалбата и иска отмяна на оспорения акт. Заявява претенция за присъждане на разноски по делото. Представя писмени бележки.

Ответникът - заместник – изпълнителния директор на ДФ, редовно и своевременно призован не се явява и не изпраща представител по делото. От същия, чрез юрк. Ц., е постъпила молба за даване ход на делото, като е изразено и становище по същество на спора, претендирано е присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като е направено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на жалбоподателя. Представено е писмено становище вх. № 02-220-6500/1998-4 от 1.11.2023г. с изложени доводи за неоснователност на жалбата.

СГП, редовно призована, не е изпратила представител за участие в производството по делото.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят е подал заявление за подпомагане за кампания 2021г., във връзка с одобрените схеми за обвързано с производството подпомагане за животни и предходна национална помощ за животни.

По заявлението за плащане са извършени административни проверки по чл. 37 от Закон за подпомагане на земеделските производители. Проверка на място не е осъществена. В оспореното уведомително писмо е посочено, че по подаденото заявление за подпомагане, във връзка с одобрените схеми за обвързано с производството подпомагане за животни и предходна национална помощ за животни, съгласно чл. 18, т. 1 – 8 и чл. 35, т. 3 и 4 от Наредба № 3 от 17.02.2015г. за условията и реда за прилагане на схемите за директни плащания за кампания 2021г. оторизираната субсидия е в размер на 0 лв. В резултат на извършените проверки административният орган определя в табличен вид заявените суми по двете схеми, като приема оторизирана сума по всяка една от тях в размер на 0 лева. С издаденото уведомително писмо е начислена и санкция за бъдещ период в размер на 11 392,68 лв, подлежаща на прихващане от бъдещи плащания, в съответствие с чл. 28 от Регламент за изпълнение № 980/2014г. на Комисията от 6 август 2014г. Цитирана е разпоредбата на чл. 31 от Делегиран Регламент №/ЕС/ 640/2014 от 11 март 2014г., съгласно която РА налага санкции за бъдещ период по в случаите, в които процентното съотношение между неустановените и установените животни след административни проверки и/или проверки на място надвишава 50%. В уведомителното писмо не са изложени каквито и да било конкретни изисквания, които заявителят не е спазил за недопустимостта на подпомагането, само банкетно е посочена легенда, указваща значенето на колоните от всяка таблица. След постъпване на жалбата срещу уведомителното писмо, ответникът е изготвил „ становище“ (л. 28 от делото), в което е посочил, че съгласно чл. 51 от ЗВМД животните подлежат на официална идентификация, а животновъдните обекти - на регистрация по реда на чл. 137. Съгласно §7 от ЗР на ЗИД на ЗВМД . Обн. –ДВ, бр.71 от 11 август 2020г., собствениците или ползвателите на животновъдни обекти, с изключение на животновъдните обекти - лични стопанства, за които към датата на влизането в сила на този закон не е издадено удостоверение за регистрация по чл. 137, ал. 6 и в които се отглеждат или са настанени животни, идентифицирани в системата по чл. 51, ал. 3, подават заявление за регистрация на животновъдния обект по чл. 137, ал. 1 в срок до 6 месеца от влизането в сила на този закон. Според записаното в „становището,, на ответника, се установявало, че животновъдният обект на жалбоподателя е имал регистрация по чл. 137 от Закона за ветеринарномедицинската дейност в периода 01.03.2020г. -14.02.2021г. и след това е регистриран на 14.06.2021г., което е след „началото на срока на задържане, като за кампания 2021г. началото на срока на задържане е 12.06.2021“. В изготвеното становище се сочат установен брой животни – 0 бр. и такива с нередовности – 44 бр. по схема за предходна национална помощ и установен брой животни - 0бр. и такива с нередовности – 156 бр. по схема за обвързано подпомагане, като е посочено, че окончателната оторизирана сума по схемите е 0лв. В така представеното становище се препраща към наредбите, уреждащи условията за допустимост на схемите за обвързаното с производство

подпомагане и схемата за предходна национална помощ за овце-майки и кози-майки, обвързана с производството без да се сочат, конкретни основания от същите, обосноваващи недопустимостта на претендираната помощ.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административна преписка, в т.ч. по делото е прието като писмено доказателства писмо от БАБХ(л.24) в който документ е посочено, че на 23.09.2020г. жалбоподателят е подал заявление за регистрация на животновъдния обект, като на 14.06.2021г., след изпълнение на дадени предписания, обектът е регистриран - с Удостоверение за регистрация № 1672/14.06.2021г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на оспорване по съдебен ред индивидуален административен акт, от лице, за което актът е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Оспореното уведомително писмо е валиден административен акт. Съгласно § 1, т. 13 от ДР на ЗПЗП, "Разплащателна агенция" е специализирана акредитирана структура за приемане на заявления, проверка на условията и извършване на плащания от Европейските земеделски фондове и за прилагане на пазарни мерки, включително интервенция на пазарите на земеделски продукти, по правилата на законодателството на Европейския съюз. Според чл. 20а, ал. 1 и ал. 2 от ЗПЗП, изпълнителният директор на ДФ "Земеделие" е изпълнителен директор на Разплащателната агенция, който организира и ръководи нейната дейност, и я представлява. Уведомителното писмо е издадено от заместник изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", на когото изпълнителният директор на ДФ "Земеделие" е делегирал, на основание чл. 20а, ал.3 и ал.4 от ЗПЗП, правомощията си със Заповед № 03-РД/ 3203/24.07.2023г. (л.10 и сл. от делото). Следователно оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на делегираните му правомощия, поради което е валиден административен акт, респективно не е налице отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 1 от АПК. Този въпрос не е и спорен между страните.

Съдът счита, че в настоящия случай оспореното Уведомително писмо, макар да е издадено от компетентен административен орган и в предвидената писмена форма, липсват посочени фактически и правни основания за издаването му, формиращи мотивите на административния орган за произнасяне с акт с посоченото съдържание, което е в нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Изискване за законност на административния акт е неговата форма. Законодателят изрично и изчерпателно е посочил изискуемото съдържание на административния акт, като неспазването на формата е самостоятелно основание за отмяната му. В случая от съдържанието на атакуваното Уведомително писмо и наличната в него таблица може да се установи еднозначно единствено размерът на санкцията, но не може да се направи извод защо е извършена и какви конкретно са основанията, въз основа на които е прието, че са недопустими за подпомагане въпросните животни. В акта

липсват ясни, конкретни и разбираемо посочени фактически основания, от които да става ясно, каква е волята на административния орган и защо с оспорения административен акт е постановен този именно краен резултат.

Възприетата форма на уведомителното писмо не сочи конкретните за всеки случай относими правни норми с посочване на приложимите разпоредби и подвеждането им под съответните факти, за да може да се индивидуализира и извлече недвусмислено и разбираемо волята на административния орган и съображенията при прилагане на закона за всеки конкретен случай. Следва да се посочи, че липсата на форма е липса на изискуемо от закона съдържание, което значително затруднява жалбоподателя да разбере какви са причините за отказа на оторизираната сума и пряко рефлектира върху правото му защита, което е нарушение на процесуалните правила. В тази връзка адресатът следва да знае точно кои от обстоятелствата от правния мир са довели до конкретното нарушение на съответните законови норми, респ. са обосנוвали санкцията. Липсата на мотиви към първоначалния административен акт не съставлява съществено нарушение на закона и в случаите, при които по-горният административен орган е потвърдил акта, като е изложил съображения, позволяващи да се провери законосъобразността му при обжалването му по съдебен ред“. Липсващите мотиви, дължими от административния орган и то преди издаване, а не след издаване на административния акт, не могат да бъдат заместени впоследствие, защото излагане на мотиви впоследствие означава дописване на акта, което е недопустимо. В съответствие с Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най – късно до изпращането на жалбата срещу акта, в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, и то изхождащ от същия орган. Отсъствието на мотиви поставя съда в невъзможност да упражни своя контрол за законосъобразност и съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, което прави акта незаконсъобразен. Непосочването на фактически и правни основания за издаването на акта от страна на административния орган е порок във формата на акта и самостоятелно основание за неговата отмяна по чл. 146, т. 2 от АПК. Действително към съпроводителното писмо за изпращане на жалбата и административната преписка в съда е приложено становище на заместник изпълнителен директор на ДФЗ. В тази връзка настоящият съдебен състав изцяло споделя тезата на ВАС, застъпена с Решение № 6247/12.06.2023 г. по административно дело № 9967 / 2022 г., относима към настоящия казус “... Становището изхожда от издателя на оспорения административен акт, но то не може да санира липсата на мотиви в първоначалния административен акт, защото не е в процедура по обжалване пред по-горестоящия административен орган. Неправилно решаващият съд е приел, че с оглед на това становище административният акт следва да се приеме за надлежно мотивиран. Допълнително изложени мотиви, след издаване на акта, трябва да се доведат до знанието на адресата, което подпомага страната в избора на защитните средства и проверката за законосъобразност на акта. Излагането на мотиви към акта едва след сезирането на съда с жалба, както е в процесния случай, не може да се приеме, че изпълнява изискването за мотивираност на акта. Налице е съществено нарушение на правилата по мотивиране на уведомителното писмо, което е препятствало жалбоподателя да организира защитата си. В този смисъл Решение № 10244 от 14.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 2528/2022 г., Решение № 972 от 30.01.2023 г. на ВАС по адм. д. № 5715/2022 г....“. По така изложените по-горе съображения

съдът намира, че Уведомително писмо с изх. № 02-220-6500/1998 от 18.01.2023г. на заместник – изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ следва да бъде отменено и делото да бъде върнато като преписка на административния орган за излагане на ясни и разбираеми мотиви. Отделно, 6- месечният срок по §7 от ЗР на ЗИД на ЗВМД - обв.ДВ, бр.71 от 11 август 2020г., действително е изтекъл на 14.02.2021г., но съгласно писмо на БАБХ е подадено заявление по чл. 137 от ЗВМД за регистрация преди 14.02.2021г., а именно на 23.09.2020г. След като жалбоподателят е изпълнил задължението си по закон в 6- месечния срок, то е без значение по- късно случилата се регистрация с издадено удостоверение № 1672. Разпоредбата на визирания §7 предвижда следното: „Собствениците или ползвателите на животновъдни обекти, с изключение на животновъдните обекти - лични стопанства, за които към датата на влизането в сила на този закон не е издадено удостоверение за регистрация по чл. 137, ал. 6 и в които се отглеждат или са настанени животни, идентифицирани в системата по чл. 51, ал. 3, подават заявление за регистрация на животновъдния обект по чл. 137, ал. 1 в срок до 6 месеца от влизането в сила на този закон“. В този смисъл, административният орган дължи мотиви с обсъждане и на това писмо на Българската агенция по безопасност на храните, имайки предвид датата на подаване на заявлението за регистрация на животновъдния обект - 23.09.2020г., както и действителния смисъл и съдържание на §7 от ЗР на ЗИД на ЗВМД - обв. ДВ, бр.71 / 2020 г.

С оглед този изход на спора и на основание [чл. 143, ал. 1 от АПК](#), в полза на жалбоподателката следва да се присъдят направените по делото разноски за заплатена държавна такса по делото в размер на 10 лв. и 2 000 лв. договорено и заплатено възнаграждение за един адвокат, съгласно представения по делото договор за правна защита и съдействие от 23.10.2023 г. /л. 41 гръб/. По отношение направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на претендирания размер на адвокатско възнаграждение, следва да се отбележи, че същият с оглед разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, не се явява необосновано завишен, поради което платеното адвокатско възнаграждение следва да бъде присъдено в пълен размер.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Уведомително писмо с изх. № 02-220-6500/1998 от 18.01.2023г. на заместник изпълнителен директор на ДФ “Земеделие“.

ИЗПРАЩА преписката на заместник изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие" – [населено място], за ново произнасяне съобразно дадените указания в мотивите към решението, по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Държавен фонд "Земеделие" – [населено място], ДА ЗАПЛАТИ на Д. А. Д., ЕГН: [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 2 010 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от неговото съобщаване на страните. Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: